

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

15 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva sentinței Judecătoriei Hîncești din 22 iunie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 noiembrie 2016, declarate de inculpatul

*Buhnă Andrei xxxxx, născut la
xx xxxxxxxxxxx xxxx, originar și locuitor al r-nului
xxxxxxxx, s. xxxxxx, str. xxxxxxxxxxxx, cetățean al R.
Moldova, fără antecedente penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 02.03.2016 - 22.06.2016,
instanța de apel: 02.08.2016 - 17.11.2016,
instanța de recurs: 14.02.2017 - 15.03.2017.*

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 22 iunie 2016, Buhnă Andrei a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal la 2 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 31 mai 2016, cu includerea perioadei aflării în arest preventiv de la 23 februarie 2016 până la 26 februarie 2016.

2. Instanța de fond a constatat că în perioada 28 decembrie 2015 - 02 ianuarie 2016, inculpatul Buhnă Andrei a pătruns în locuința lui Petru Moroșanu din s. xxxxxxxxxxxxxxxx, r-nul xxxxxx, de unde pe ascuns a sustras bunuri materiale, după cum urmează: fereastră mecanic de model „Craft Tec CT-5000” cu prețul de 1500 lei, polizor unghiular de model „Verto” - 400 lei, polizor unghiular de model „PIT PG 62301” - 1400 lei, două lanțuri de la fereastră mecanic - 500 lei, o scurtă bărbătească - 1040 lei, două găini - 200 lei, 3 kilograme de slănină - 90 lei, două kilograme de clementine - 70 lei, cauzând părții vătămate un prejudiciu material considerabil, în sumă totală de 5200 lei.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina parțial și a declarat că a mers la domiciliul lui Petru Moroșanu. Acolo a văzut o „bulgarcă” și alte instrumente. Deoarece proprietarul nu era acasă, le-a sustras. Peste un timp la el acasă a venit partea vătămată și i-a spus concubinei sale să întoarcă totul înapoi, în caz contrar îl va denunța la poliție. El a întors toate lucrurile furate, însă Petru

Moroșanu totuna a scris plângere la poliție. Partea vătămată l-a iertat și doreau să se împace. Găini, produse alimentare și scurtă nu a furat, acestea au fost furate în altă zi de o altă persoană, care fusese la el în ospetie.

Instanța a menționat că, deși inculpatul a recunoscut parțial vina, aceasta este dovedită prin probele administrate, inclusiv: plângerea părții vătămate Petru Moroșanu conform căreia solicită de a fi luate măsuri cu Buhnă Andrei care i-a sustras bunurile; procesul-verbal de examinare a locului infracțiunii din 02.01.2016; recipisa eliberată de Petru Moroșanu că Buhnă Andrei a restituit două instrumente „bulgarci”, o scurtă și o pereche de pantaloni; pașapoartele instrumentelor sustrase; certificatele eliberate de „Hîncoop”, privind costul bunurilor sustrase; explicațiile părții vătămate, date în fața instanței, conform căreia inculpatul i-a restituit bunurile principale, nu are pretenții față de acesta, dar dorește să fie pedepsit, fiindcă continuă comiterea furturilor.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, ca furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în încăpere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul a recunoscut parțial vina, este caracterizat satisfăcător, a restituit parțial prejudiciul și partea vătămată nu are pretenții față de el, dar anterior a fost condamnat de multiple ori pentru infracțiuni analogice, pe parcursul cercetării judecătorești s-a sustras de la proces, anterior a fost condamnat pentru comiterea faptelor analogice la închisoare cu executare, fiind eliberat din instituția de detenție la 25.10.2012, însă nu a făcut concluziile corespunzătoare și a comis din nou furturi, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă doar prin izolare de societate.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care procesul penal să fie încetat, în legătură cu împăcarea părților.

Apelantul a invocat că instanța de judecată nu a ținut cont că s-a împăcat cu partea vătămată.

Totodată, inculpatul și-a exprimat în scris acordul privind aplicarea amnistiei.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 noiembrie 2016, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că inculpatul este vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, or, aceste împrejurări au fost elucidate și constatate din probe administrate, fiind corect apreciate, cu respectarea prevederilor art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Împăcarea poate fi invocată din momentul pornirii urmăririi penale și până la retragerea completului de judecată pentru deliberare, însă pe parcursul examinării cauzei penale nu a parvenit nici o cerere privind împăcarea părților și încetarea procesului penal, nici din partea părții vătămate, nici din partea inculpatului

Potrivit materialelor dosarului penal, partea vătămată sau inculpatul nu au înaintat careva cereri de împăcare, pe motiv că s-au împăcat, partea vătămată indicând doar că careva pretenții față de inculpate nu are.

Astfel, realizarea dreptului la împăcare nu a avut loc personal, cu respectarea legislației în vigoare, deci este neîntemeiat argumentul inculpatului că procesul penal urmează a fi încetat, deoarece a survenit împăcarea părților.

Este neîntemeiată și solicitarea apărării de a înceta procesul penal în legătură cu intervenirea amnistiei.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond corect a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpat a recunoscut vina parțial, a comis o infracțiune mai puțin gravă, anterior a fost condamnat de multiple ori, a restituit parțial prejudiciul cauzat prin infracțiune, partea vătămată nu are pretenții față de el.

Totodată, prima instanță just a indicat că inculpatul anterior a fost condamnat de mai multe ori, fiindu-i stabilită pedeapsă cu închisoarea, ultima dată fiind liberat din locurile de detenție la 25.10.2012, cu toate acestea nu și-a făcut concluziile necesare și a comis din nou furturi.

5. La 27 decembrie 2016, 17 și 18 ianuarie 2017, inculpatul a declarat recursuri ordinare, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă.

Recurentul a indicat că regretă mult comiterea infracțiunii.

Instanța de judecată nu a luat în considerație că s-a împăcat cu partea vătămată.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor respective pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că în recursurile ordinare declarate, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă, că recursurile ordinare nu îndeplinesc cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.** și **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, conform art. 109 alin. (1) și (2) Cod penal, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune mai puțin gravă, însă împăcarea este personală și produce efecte juridice din momentul pornirii urmăririi penale și doar până la retragerea completului de judecată a instanței de fond pentru deliberare. Or, asemenea împrejurări în speță nu au fost constatate.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat

că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Mai mult, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile de pe rol sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de inculpatul Buhnă Andrei xxxx, împotriva sentinței Judecătoriei Hîncești din 22 iunie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 noiembrie 2016, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 12 aprilie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco